

РЕШЕНИЕ

№ 5908

гр. София, 17.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елена Иванова

Членове: Ивета М. Антонова
Георги Кацаров

при участието на секретаря Таня Б. Стоянова
като разгледа докладваното от Елена Иванова Въззивно гражданско дело № 20221100500150 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 – чл.273 от ГПК.

С решение № 3424 от 29.10.2021 г., постановено по гр.д.№ 39 050/2021 г. по описа на СРС, ГО, 31 състав е признато за установено по иск с правно основание с чл.439 ГПК, предявен от Л. А. Ф., ЕГН *****, че ищецът Л. А. Ф. не дължи на Столична община сумата 200,00 лева, представляваща административно наказание „глоба”, наложено му с наказателно постановление № 309995, влязло в сила на 10.10.2017 г., въз основа на което е образувано изпълнително дело № 20208490405956 по описа на ЧСИ А.П., поради настъпила погасителна давност.

Със същия акт ответникът Столична община е осъдена да заплати на ищеца Л. А. Ф. сумата 50,00 лева – разноски по делото на основание чл.78, ал.1 ГПК, а на процесуалния му представител на същия адвокат М.Л.Л. на основание чл.38, ал.2 ЗА сумата 300,00 лева – адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ.

Така постановеното съдебно решение е обжалвано от ответника Столична община, гр.София, с доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Поддържа, че изводите на първоинстанционния съд, че искът е доказан по основание и размер са неправилни, тъй като става въпрос за действително извършено административно нарушение, за което ищецът е санкциониран с наказателно постановление, което е влязло в сила и са предприети действия за събиране на наложената глоба от административно наказващия орган – Столична община и че това е станало преди да е изтекла погасителната давност за събиране на наложени глоби, които по естеството си са публични задължения. Сочи се и че Тълкувателно решение № 2/12.04.2017 г., на което се е позовавал СРС, визира изтичане на обикновена давност, което изрично е и посочено в това решение; че освен обикновената съществува и абсолютна погасителна давност и именно с изтичането на абсолютната погасителна давност се погасява възможността за събиране по принудителен път на публичните задължения, още повече, че преценката за заличаване на дадено публично задължение по давност е в компетентността на съответния административно-наказващ орган. Изложени са доводи, че когато се събират принудително публични задължения, представляващи наложени глоби по наказателни постановления, е налице и обществен интерес, както и постигане на превантивната функция на закона, като се прекратяват по-

нататъшни такива нарушения, които са изключително масови и се извършват с конкретна цел – да не бъде заплащана ползваната услуга.

Моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да отхвърли предявения срещу жалбоподателя иск като неоснователен.

Ответникът по жалбата – Л. А. Ф., гр.София в подадения в срока по чл.263, ал.1 ГПК отговор оспорва същата изцяло. Навежда съображения, че инвокираните от въззивника твърдения са неоснователни, както и доводи за правилност и законосъобразност на атакуваното решение.

Моли депозираната жалба да бъде отхвърлена и да се потвърди постановеното от СРС решение. Заявява искане за присъждане на разноски за въззивното производство за адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 ЗА.

Софийски градски съд като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства съгласно разпоредбите на чл.235, ал.2 ГПК и чл.269 ГПК, намира за установено следното:

Съдът е сезиран с отрицателен установителен иск с правно основание чл.439, ал.1 ГПК, с който ищецът Л. А. Ф. оспорва правото на принудително изпълнение на кредитора му Столична община, за което е било образувано изпълнително дело № 20208490405956 по описа на ЧСИ А.П., позовавайки се на изтекла погасителна давност.

В производството не е спорно между страните, че срещу Л. А. Ф. е издадено наказателно постановление № 309995/11.05.2017 г. от заместник-кмета на Столична община Е.К. /прието като доказателство по делото/, с което на основание чл.53 и чл.13, б.”б” ЗАНН и чл.35, ал.7, т.1 от НРУПОГТТСО на същия е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200,00 лева, за това че на 17.04.2017 г. в 16,27 ч. е пътувал в гр.София в А111 /инвент.№ 1839/ след спирка: НИМ – посока: „Младост“, район „Борово“, без редовен превозен документ и е отказал да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците. От визирания акт е видно и че наказателното постановление е влязло в сила на 10.10.2017 г.

Безспорно е в процеса и обстоятелството, че за събиране на наложената на ищеца „глоба” е издадено възлагателно писмо от Столична община, с което на ЧСИ А.П. е било възложено на основание чл.163, ал.1 и ал.3 ДОПК във връзка с чл.2, ал.3 ЗЧСИ за предприеме необходимите изпълнителни действия срещу него в хода на изпълнително производство.

Не е формиран спор в производството и че възлагателното писмо за събиране на процесното публично общинско вземане, въз основа на което е образувано изпълнителното производство по изп.дело № 20208490405956 пред ЧСИ А.П., рег.№ 849 на КЧСИ, е било представено на органа по изпълнението на 11.12.2020 г.

От представената покана за доброволно изпълнение с изх.№ 14839 от 20.05.2021 г. по същото изпълнително дело се установява и че върху вземанията по банковата сметка на Л. А. Ф. в „Обединена Българска банка“ АД е наложен запор до размера на сумата от 367,00 лева.

С разпореждане от 10.06.2021 г. ЧСИ А.П., рег.№ 849 на КЧСИ е отказал да прекрати изпълнителното производство по наведените от длъжника с молба с вх.№ 8310/10.06.2021 г. твърдения за изтекла давност по отношение на паричното притезание на вискателя Столична община.

Въззивната жалба е допустима – същата е подадена от легитимирана страна в процеса, в срока по чл.259, ал.1 ГПК срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от наведените в жалбите оплаквания, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от Тълкувателно решение /ТР/ № 1/09.12.2013 г. по тълк.дело № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

При извършената проверка настоящата инстанция намира, че атакуваното съдебно решение е валидно и процесуално допустимо в обжалваната част, както и че настоящият казус не попада в двете визирани изключения в цитираното ТР на ОСГТК на ВКС.

Преценявайки основателността на жалбата с оглед наведените в нея оплаквания, настоящият съдебен състав приема следното:

Съдът е сезиран с отрицателен установителен иск по чл.439 ГПК за признаване, че парично вземане на Столична община в размер на 200,00 лева, представляващо глоба по наказателно постановление № 309995 от 11.05.2017 г., влязло в сила на 10.10.2017 г., спрямо ищеца Л. А. Ф. не подлежи на принудително изпълнение, поради изтичането на

установената в закона давност за изпълнение.

Безспорно е в теорията и в константната съдебна практика, че с отрицателния установителен иск по чл.439 ГПК се дава право на длъжника да установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факти и обстоятелства, настъпили след съдебното му установяване, но имащи значение за неговото съществуване, като доказването им е в негова тежест. Искът е предоставен на длъжника за защита срещу материалната незаконосъобразност на принудителното изпълнение и за неговото уважаване е необходимо ищецът да докаже наличието на факти, които изключват, унищожават или погасяват спорното материално право, каквито примерно са: плащане, прихващане, погасяване на правото на принудително изпълнение поради изтекла погасителна давност и пр. Давността е период от време, в който кредиторът бездейства. Съгласно нормата на чл.116, б.„в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение. Ако в рамките на законоустановения период кредиторът предприеме действие, тя се прекъсва.

Предвид нормата на чл.162, ал.2, т.7 ДОПК вземането за глоба по издадено от общинските власти влязло в сила наказателно постановление е публично общинско вземане. В разпоредбата на чл.171, ал.1 ДОПК е предвидено, че публичните задължения се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, който започва да тече от 1 януари на годината, следваща тази, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Наложената с наказателно постановление „глоба“, освен публично вземане по смисъла на чл.162, ал.2, т.7 ДОПК, е и вид административно наказание, предвидено в чл.13, б.„б“ ЗАНН. Съгласно задължителните разяснения, дадени в мотивите на Тълкувателно решение № 2/12.04.2017 г. по тълк.дело № 3/2016 г. по описа на ВАС, Общо събрание на Първа и Втора колегии, когато се разглежда правната природа на „глобата“ превес следва да има нейният характер на административно наказание, а не характерът ѝ на публично вземане, което обуславя и неприложимост на общия давностен срок по чл.171, ал.1 ДОПК по отношение на това вземане.

Предвид изложеното длъжимостта на сумите по публични вземания, съставляващи наложени по реда на ЗАНН административни наказания, в това число и „глоби“, следва да се преценява по специалните норми, предвидени в този закон.

Съгласно чл.82, ал.1, б.„а“ във връзка с ал.2 от ЗАНН административното наказание „глоба“ не се изпълнява, ако са изтекли две години от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказанието, като независимо от спирането или прекъсването на давността предвид установеното с ал.3 на същата норма – административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал.1. По силата на чл.82, ал.4 ЗАНН предходната разпоредба не се прилага по отношение на „глобата“, когато за събирането ѝ в срока по ал.1 е образувано изпълнително производство.

Безспорно е установено в производството, че процесното наказателно постановление е влязло в сила на 10.10.2017 г., с оглед на което давността за изпълнението по чл.82, ал.1 ЗАНН е изтекла на 10.10.2019 г. /четвъртък/ Изпълнителното дело за събиране на глобата е образувано на 11.12.2020 г. – година по-късно. В хода на производството от страна на Столична община не са ангажирани никакви доказателства за предприемане на действия по изпълнение на наложеното спрямо ищеца административно наказание „глоба“ преди 10.10.2019 г., поради което правилото на чл.82, ал.4 от ЗАНН не намира приложение.

Горните обстоятелства в своята съвкупност обосновават извод, че възможността наложеното наказание „глоба“ да бъде изпълнено принудително, включително чрез възлагане на частен съдебен изпълнител в рамките на образувано изпълнително производство, е била погасена към 11.12.2020 г.

Неоснователни са наведените във въззивната жалба оплаквания. Въпросите относно извършването на административното нарушение, за което е наложено наказанието, неговата тежест и превантивните му функции, са извън предмета на настоящия спор. Същите биха могли да имат значение в производство по обжалване на наложеното наказание по ЗАНН.

Необосновани са и релевираните от страна на въззивника доводи във връзка с абсолютната погасителна давност по чл.171, ал.2 ДОПК. Както бе посочено по-горе въпросът относно погасителната давност в дадения казус се регламентира от установената в ЗАНН уредба, а не с тази по ДОПК, но дори и това обстоятелство да не беше налице – абсолютната погасителна давност е приложима само в случаите, в които давността е била спирана и/или прекъсвана на предвидените в закона основания преди да изтече срокът на по-кратката давност – за изпълнение на наказанието. До приключване на делото пред първа инстанция от страна на ответната община нито са въвеждани твърдения, нито са представени доказателства за настъпването на обстоятелства, които да са довели до спиране

и/или прекъсване течението на давността за изпълнение, за да подлежи на изследване въпросът относно настъпването на абсолютната давност за погасяване на административното наказание „глоба“.

Поради съвпадане на изводите на въззивната инстанция с тези на решаващия състав на СРС относно изхода на спора, първоинстанционното решение като правилно следва да бъде потвърдено.

С оглед изход на делото на основание чл.78, ал.1 във връзка с ал.8 от ГПК на жалбоподателя не се дължат разноси за въззивното производство, а същият следва да бъде осъден да заплати на пълномощника на въззиваемата страна адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 ЗА във връзка с чл.78, ал.3 в размер на 300,00 лева – в съответствие с приложимата за случая редакция на чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ВАдвС, действала към момента на сключване на договора за правна помощ и съдействие на 17.12.2021 г. Поради липсата на доказателства, че пълномощникът на въззиваемата страна е регистриран по ЗДДС, такъв не следва да се начислява върху дължимото се на същия възнаграждение.

Воден от горното, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3424 от 29.10.2021 г., постановено по гр.д.№ 39 050/2021 г. по описа на СРС, ГО, 31 състав.

ОСЪЖДА Столична община с адрес на управление: гр.София, ул.“*****” да **ЗАПЛАТИ** на адвокат Н. И. И., ЕГН *****, с адрес на кантората: гр.София, ул.“*****” /офис – партер/, на основание чл.38, ал.2 ЗА във връзка с чл.78, ал.3 ГПК сумата **300,00 лева** /триста лева/ – адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, пр.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____